

Maria Jeanne van Olphen [1910-1979]

[omsHeerenhuis augustus 1979]

Dit jaar is het 19 jaar geleden dat de Heere een deur voor mij opende en mij in de gelegenheid stelde Zijn Woord te mogen bedienen. Door de gemeente waartoe ik behoorde, en de zuster gemeente te Rotterdam, had ik toestemming gekregen het Woord te bedienen. Van "preken" kwam niet veel. Tweemaal een proefpreek voor de kerkenraden. Eenmaal voor de gemeente van Sliedrecht en eenmaal voor de gemeente van Rotterdam. Deze gemeenten konden mij echter niet aan een arbeidsveld helpen. Zo ging ongeveer een jaar voorbij. Ik moet eerlijk zeggen dat ik me daar niet zoveel zorgen om maakte. Overdag werkte ik tussen de machines en s' avonds en in de nacht mocht ik bezig zijn met het onderzoeken van de leer van profeten en apostelen.

Een oefenaartje zonder akker. Wel herinner ik me een dagje in Brussel te zijn geweest op de Bijbelschool van de Belgische Evangelische kerk. Daar kwam terecht op aandrang van enkele hooggeleerde vrienden. Na een eenvoudige maaltijd te hebben gebruikt volgde een langdurig onderhoud met de leiders. Dit onderhoud was heel positief. Na een gesprek van enkele uren deed een van de broeders een hartelijk gebed. Met een Amen Halleluja werd het gebed door de andere broeders bevestigd. Hierna vroeg ik wat er verder moest gebeuren. Hun antwoord luidde: dat uit de gesprekken gebleken was dat ik hun school niet hoefde te bezoeken. Ik zou zo spoedig mogelijk te werkgesteld worden in Nederlandstalig gebied. Eerst een korte inwerkperiode als hulpprediker bij Dr. Van 't Riet te Antwerpen. Ik durf niet te zeggen dat ik een hemelse aanwijzing had om naar Antwerpen te gaan. Mijn overlegging was: Doen wat je hand vindt om te doen. Om voor mij onbekende redenen heb ik nooit taal of teken van de Evangelische kerk te België gehoord. Ik heb ook nooit naar de redenen daarvan gezocht. De Heere zal het hebben verhinderd. Uit eigen beweging ben ik nog een keer bij de nestor van de Gereformeerde Gemeente in Gouda geweest. Dat was de oude Ds. Verhagen. Deze man was heel vriendelijk voor mij. Hij vertelde me: veel aan onze familie verschuldigd te zijn. Tevens bood hij mij zijn persoonlijke hulp aan. Ik moest me dan wel verbinden aan de dichtstbijzijnde Gereformeerde Gemeente. Dat was in onderhavig geval de Gereformeerde gemeente te Giessendam. Op de terugweg naar huis kreeg ik echter zulke benauwende gedachten over één en ander, dat deze gang in de "doofpot" verdween.

Toen, heel onverwacht, kwam daar het verzoek in Drenten te komen preken. Eerst op proef daarna tijdens de vakantie van de familie Ds. Van Oosterom.

Ds. P. van Oosterom

Later kwam daar de feestdagen en de avondmaalsvieringen bij.

Nog later liet men mij iedere vrije zondag komen. Aan deze tijd en aan

deze vrienden denk ik met blijdschap en dankbaarheid terug. Een eindje boven Hoogeveen liggen de plaatsjes Tiendeveen en Nieuw Ballinge. In deze plaatsen heeft

Gemeente –Tiendeveen - in kader

-Nieuw Balinge- in kader

Midden-Drenthe, Drenthe, Nederland

In deze plaatsen heeft de familie Ds. P. van Oosterom gearbeid namens de bond voor inwendige zending. De Heere God heeft de arbeid rijkelijk gezegend . Toen ik daar kwam stond er een mooi kerkje in Nieuw Balinge Toen ik daar kwam stond er een mooi kerkje met pastorie.

<http://www.hervormdegemeentetiendeveennieuwbalinge.nl/Tiendeveen.html>

Het heilig avondmaal had een spoor getrokken door de bevolking van die plaatsen. De eeuwigheid zal openbaren voor hoe velen het licht is opgegaan in de duisternis. Wat heeft de familie van Oosterom daar geploeterd in de modder en in het donker, op weg naar afgelegen boerderijtjes. Daarbij waren er de zorgen in de pastorie vanwege de financiën. Tot in de nacht zat Maria Jeanne de overhemden van haar man te verstellen. Niemand hoefde te weten hoe het er bij stond. Ook hun centjes zaten in de kerk en de pastorie. De Heere schonk hun drie kinderen. Daarbij was één ongelukkig kindje. Dat kindje is gestorven met hemelglans overtogen, de armpjes uitstreckende naar de lieve Zaligmaker.

Lieve lezer...dat was de omgeving waar Maria Jeanne onze eenvoudige dubbele boterhammetjes klaarmaakte. Daar wist ze met sobere middelen een heerlijke maaltijd voor ons te bereiden. We preekten om de beurt in Tiendeveen en Nieuw Balinge. Als we erg moe thuiskwamen...soms moedeloos en mat, schonk ze ons een glaasje wijn. Dan probeerde ze ons moed in te spreken door ons te wijzen op de tekenen die de Heere in dit land had opgericht. Dan gebeurde het wel, als we de zomeravond over de bospadjes van Balinge naar Tiendeveen wandelden, met mijn lieve meisje en Hanneke en Piet van de dominee, dat ik hoopte in dit land te mogen werken. Ja; om ook eenmaal op het kleine kerkhof, midden in het bos, begraven te mogen worden. [is Zuiderheide Hilversum geworden] Hoe zoet waren die tijden van jeugdig heimwee. Hoe vaak ook klonk ons vrolijk lachen door de zomeravondstille. Eindelijk , na lange wandeling, doemde de pastorie op in het schaars verlichte land. Binnen zaten de dominee en Marie op ons te wachten. Dan kwam er weer leven in de pastorie...eten praten, gesprekken, zingen. Zo werd daar geleefd en gewerkt..in stilte.. zonder loftrompet, ver van het kerkelijk bedrijf. Dagen vol leed en vol vreugde wisselden elkaar af. Maria tobde in die tijd met haar ogen. Toch liet ze de moed niet zinken. Zondags was ze op haar post als organist. Vaak hoorde ik haar, na de dienst wat nazingen. De Heere had haar een mooie stem gegeven. Na ongeveer drie jaren scheidden onze wegen. Wegens hun Hervormd zijn kon ik niet

langer preken. Met het 25 jarig jubileum ben ik er nog geweest. Later , toen Ds. P. van Oosterom al met emeritaat was, heb ik ze nog eens bezocht in hun nieuwe woning. De Heere had hun rijk gezegend. Ze mochten een prachtig huis bewonen met er omheen een heel mooie tuin. Het deed me goed te bemerken dat deze vriend en vriendin , ook in deze eeuw, de belofte van huize en akkers aan zich vervuld zagen. Ds. P. van Oosterom mocht ook nog gedurig het Woord bedienen in de Gemeente. Toen kwam, bijna een jaar geleden, de ongeneeslijke kwaal bij Maria aan het licht. Blijmoedig mocht ze het vonnis des doods aanvaarden. Maar ach, het duurde zo lang. Het werd een lange lijdensweg. Tenslotte hielpen de medicijnen tegen de pijn niet meer. Dan huilde ze wel omdat ze naar de Heere Jezus wilde. Wanneer er weer eens een goede dag kwam, voelde ze hoe sterk de band was met die haar lief en dierbaar waren. Tenslotte verging alle moed en kracht. Ze kon niet meer. Maria, de dominee en Hanneke waren ten einde raad, Zou Maria , die zo graag thuis wilde sterven, weer naar het ziekenhuis moeten? Maar in de laatste nacht hoorde de Heere het gebed van onze broeder. Op die morgen hoorde Maria een stem. Die stem sprak slechts één woord: Maria...En het schaap hoorde de stem van de Herder . En zij, zich omkerende uit de dood, en zich afkerende van de brekende tabernakel, zei tot Hem: Rabbouni! Meester. En Jezus zei tot haar: Raak mij maar aan, want gij zijt nu opgenomen tot Mijn Vader. Zie, Maria...daar is ook uw kind dat ge voor Mij gedragen hebt.. Lieve lezer, nu moet ik even huilen. Ik ben een hard mens, maar ik kan niet tegen liefde. De zorgelijke trek is uit het gezicht van Maria Jeanne. God wist de tranen van de ogen. De Heere zij geprezen. Maria wil niet meer terug naar het aardse huis. Ook de mooie tuin zegt haar niets meer. In het paradijs is de Boom des Levens. Haar vrucht is ook Maria genoeg. Maandag 2 juli 1979 ben ik met vrienden uit Hilversum, ter begrafenis geweest. In een lange stoet zijn we, uit de kerk, naar het kerkhof gelopen. Daar rust op haar slaapstede Maria Jeanne van Olphen, echtgenote van P. van Oosterom. Naast de troost was er ook intens verdriet bij man en kinderen om het verlies van vrouw en moeder en grootmoeder. Op aarde kunnen we elkaar node missen. De Heere sterke de man en vader. Hij trooste ook de kinderen. Dat Hanneke en Piet een levende herinnering mogen meedragen aan hun zorgzame, lieve moeder.

Lezer, neem me niet kwalijk dat ik enkele dingen uit het verleden memoreerde in onze kerkbode. Het was een enkel woord uit het hart, ter gedachtenis aan Gods grote goedheid. En ook de kleine herinneringen aan de liefde die mijn vrouw en ik mochten ondervinden van deze vrienden.

2-Korinthe 4: 16-18

Vernieuwing van den inwendige mens

16 Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag.

17 Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid;

18 Dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig.